

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 019264 16 Uvp
Sarajevo, 15.03.2017. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudija Zvezdane Antonović kao predsjednika vijeća, te sudija dr Branka Moralta i Mirsade Džindo, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Enise Imamović, u upravnom sporu tužioca ZU „Moja apoteka“, ul. Veselina Masleše broj 18, Banja Luka, koga zastupa punomoćnik _____, advokat iz Banja Luke, protiv rješenja broj: Up1 03-1-37-1-8-4/15 DGL od 29.04.2015. godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, ul. Vilsonovo šetalište broj 10, Sarajevo, u upravnoj stvari obrade i zaštite ličnih podataka, odlučujući o zahtjevu tužitelja za preispitivanje sudske odluke, presude vijeća za upravne sporove Suda, Bosne i Hercegovine broj: S1 3 U 019264 15 U od 01.09.2016. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 15.03.2017. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 U 019264 15 U od 01.09.2016. godine, odbijena je tužba kojom je osporeno rješenje tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH, broj: Up1 03-1-37-1-8-4/15 DGL od 29.04.2015. godine, kojim je tužiocu zabranjeno da u prodajnim objektima-apotekama vrši audionadzor te mu je naloženo da izbriše do tada prikupljene snimke, te je obavezan da o preduzetim upravnim mjerama dostavi dokaze tuženom u roku od dana prijema rješenja.

Protiv navedene presude vijeća za upravne sporove Suda, tužilac je blagovremeno podnio zahtjev za preispitivanje (u daljem tekstu: zahtjev), zbog bitne povrede odredbi upravnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. U

zahtjevu ističe kako Sud u preispitivanoj presudi nije iznio jasne razloge za svoju odluku, te je odlučivao proizvoljno kao da su za audio nadzor potrebne saglasnosti radnika tužioca. Ističe da su pacijenti koji uđu u tužiočeve objekte vidnim znakovima obavješteni da se vrši audio snimanje. Navodi i da je tužilac više puta pljačkan, te da tužilac u odnosu na audio nadzor postupa na zakonit način, te da je tužilac o tome donio posebno uputstvo, te nadzor povjerio licenciranom preduzeću, te da iz izvednih dokaza ne proizilazi da je tužilac postupao protivzakonito, nego se, prema članu 5. tužiočevog uputstva, audio materijal može koristiti samo u slučaju počinjenja krivičnog djela, odnosno u slučaju opasnosti za lica i imovinu ili na zahtjev ovlaštenih državnih organa, te predlaže da Sud uvaži zahtjev, napadnutu presudu preinači i usvoji tužbeni zahtjev u cjelosti ili ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak, te naknadi troškove postupka.

Tužena je dostavila odgovor na zahtjev za preispitivanje sudske odluke u kojem predlaže da Sud odbije zahtjev kao neosnovan.

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke nije osnovan.

Uvidom u spis predmeta vijeće Apelacionog odjeljenja ovog suda je konstatovalo da je vijeće za upravne sporove ovog suda pravilno odlučilo kada je odbilo tužbu tužioca kojom je osporeno rješenje tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH, broj: Up1 03-1-37-1-8-4/15 DGL od 29.04.2015. godine, kojim je tužiocu zabranjeno da u prodajnim objektima-apotekama vrši audionadzor te mu je naloženo da izbriše do tada prikupljene snimke, te je obavezan da o preduzetim upravnim mjerama dostavi dokaze u roku od dana prijema rješenja.

Prema shvatanju apelacionog vijeća, tužilac neosnovano ističe da je povrijeđeno njegovo pravo na pravično suđenje, jer je bio onemogućen da iznese svoje dokaze te da mu je uskraćeno pravo na žalbu. Uvidom u spis predmeta, ovo vijeće je utvrdilo da je u pobijanoj presudi potpuno i pravilno utvrđeno da je osporeno rješenje tužene doneseno na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pravilne primjene materijalnog prava i pravila postupka. Na osnovu anonimne dostave da se u objektima tužioca vršio audiovizuelno snimanje razgovora između farmaceuta i pacijenata tužena je osporeno rješenje donijela po službenoj dužnosti. U konkretnom slučaju tužilac se pojavljuje kao kontrolor koji samostalno ili zajedno s drugim vodi, obrađuje i utvrđuje svrhu i način obrade podataka. Pravilno je, u preispitivanoj presudi, primijenjeno i materijalno pravo, jer su principi obrade ličnih podataka takvi da ih se moraju pridržavati svi kontrolori u skladu s odredbom člana 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni list BiH“, br. 46/06, 76/11 i 89/11). Da bi kontrolor mogao vršiti obradu ličnih podataka to pravo odnosno obaveza kontrolora mora biti propisana zakonom ili podzakonskim propisom. U konkretnom slučaju tužilac je pored alarmnog i videonadzora u prodajnim objektima uveo i audionadzor kojim se vrši obrada biometrijskih podataka glasa zaposlenih i pacijenata, čija je

obrada, prema odredbi člana 9. stav 1. navedenog zakona izričito zabranjena (izuzev u situacijama iz stava 2. Istog člana, među koje ne spadaju razlozi koje je tužilac naveo kao razloge za uvođenje audio nadzora). Tužilac za uvođenje audio nadzora zaposlenih i pacijenata nije imao ovlaštenje ni iz drugih relevantnih propisa, kao što su: Zakon o radu (prečišćen tekst „Službeni glasnik RS“, broj 55/07; -Zakon o zdravstvenoj zaštiti („Službeni glasnik RS“, broj 106/09 i Zakon o apotekarskoj djelatnosti („Službeni glasnik RS“, br. 119/08, 1/12 i 33/14). Tužena ne spori tužiocu pravo na zaštitu svoje imovine, ali je, i po shvatanju ovog vijeća, pravilno utvrđeno da je nesrazmjerna mjera da se to vrši snimanjem biometrijskih podataka glasa zaposlenih i pacijenata, kada osnov za takvu obradu nije zakonom propisan. Pravilno je ocijenjeno u preispitivanoj presudi, da odredba člana 8. Konvencije za zaštitu lica s obzirom na automatsku obradu ličnih podataka, propisuje obavezu poštovanja privatnog i porodičnog života, doma i prepiske i naglašava značaj vladavine prava u demokratskom društvu i spriječavanje proizvoljnog narušavanja prava iz Konvencije, pa tako i obrade ličnih podataka koja predstavlja ograničenje privatnosti, koje, da bi bilo dozvoljeno mora biti propisano zakonom, da se vrši u nekom od legjitimnih ciljeva, i da je neophodan u demokratskom društvu. Zaštita imovine nije upitna kao legjitimni cilj, ali predmetna obrada podataka nema zakonski osnov niti je neophodna u demokratskom društvu.

U preispitivanoj presudi pravilno i potpuno je utvrđeno činjenčno stanje u pogledu davanja saglasnosti zaposlenih za vršenje audionadzora na način da su šefovi prodajnih objekata dali saglasnost, što ne znači da su i zaposlenici izričito dali saglasnost u smislu pravilne primjene odredbe člana 9. stav 2. tačka a) Zakona. Saglasnost nosioca podataka nije data u smislu pravilne primjene odredbe člana 5. stav 2. Zakona, jer nosilac podataka, zaposleni mora dati saglasnost u pismenoj formi, mora je potpisati i mora sadržavati tačnu naznaku podataka u vezi s kojim saglasnost daje te mora sadržavati ime kontrolora, svrhu i vremenski period na koji se saglasnost daje. To nije dozvoljeno i prema odredbi člana 20. stav 2. Zakona o radu, po kojoj odredbi se lični podaci o radniku mogu prikupljati, koristiti i dostavljati nadležnim organima i trećim licima samo u slučajevima određenim zakonom ili ako je to potrebno radi ostvarivanja prava i obaveza iz radnog odnosa. Posebno je neprihvatljivo polaziti od pretpostavke da su takvu saglasnost dali pacijenti prilikom ulaska u prodajne objekte, pošto su, prema pogrešnom shvatanju tužioca, mogli vidjeti oznake da se vrši audio snimanje i da tako daju „prećutnu saglasnost“, odnosno da su zaposlenici dužni upoznati pacijente da bez obzira na postavljene oznake mogu tražiti povjerljiv razgovor. Pored toga, ni Zakonom o zdravstvenoj zaštiti niti Zakonom o apotekarskoj djelatnosti nije propisano ni pravo ni obaveza pa tako ni mogućnost instaliranja audionadzora i obrada biometrijskih podataka u zdravstvenim ustanovama, odnosno apotekama.

Ovo vijeće je stanovišta da je u pobijanoj presudi pravilno ocijenjeno i odlučeno da nikakvi akti tužioca u formi uputstva ili odluke nisu relevantan pravni osnov za obradu ličnih podataka, jer niti je propisana zakonom niti propisom donesenim na osnovu zakona.

Na kraju, ovo vijeće zaključuje da je u preispitivanoj presudi pravilno ocijenjeno da tužiocu nije uskraćeno pravo na žalbu u smislu pravilne primjene Zakona o upravnom postupku, jer je tužilac u pouci o pravnom lijeku postupio u skladu s odredbama člana člana 201. stav 1. Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“, br. 29/02, 12/04, 88/07, 93/09 i 41/13) kojim je propisano da se poukom stranka obavještava da li protiv rješenja može izjaviti žalbu ili pokrenuti upravni spor ili drugi sudski postupak, te da ukoliko se protiv rješenja može pokrenuti upravni spor u pouci se navodi da je nadležnost Suda BiH, rok za podizanje tužbe i iznos takse. U konkretnom slučaju je odredbom člana 30. stav 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka propisano da protiv rješenja Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH, nije dozvoljena žalba, ali se može pokrenuti upravni spor pred Sudom Bosne i Hercegovine.

Iz svih navedenih razloga, apelaciono upravno vijeće Suda Bosne i Hercegovine ocjenjuje prvostepenu presudu vijeća za upravne sporove ovog suda pravilnom i zakonitom, a zahtjev za preispitivanje te presude neosnovanim, te ga je odbilo primjenom odredbe člana 54. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02, 88/07, 83/08 i 74/10).

